

Bůh má slabost pro opilou dámu

Bůh má slabost pro opilou dámu

Alena Krátká, které nikdo neřekl jinak než Alice, ostatně sama si to jméno jaksi přivlastnila, byla i ve svých více než čtyřiceti letech opravdu pěkná ženská. Nebylo snad mužského, který by se za ní neotočil se zalíbením a touhou. Své krátké černé vlasy měla vždy perfektně zastřižené, obličej nalíčený jako z časopisů a postavu jí mohly závidět mladé ženy. Za tuhle figuru ovšem vděčila spíše než sobě, svému manželovi který jí každý víkend nutil běhat několik kilometrů ať bylo horko nebo zimní plískanice.

„No tak, jen se netvař tak otráveně a přidej. Ještě jednou kolečko okolo rybníka a běžíme domů na horký čaj.“ Sliboval jí manžel v zima a v létě čaj obměnil studenou minerálkou. Alice se oblékala s vkusem, jak se sluší na manželku úspěšného lékaře a její krok připomínal pardálí samičku, která se vydala právě na lov. Vždyť také, jakmile vystoupila z autobusu a šla do zaměstnání okolo kasáren, strhl se odtamtud pokaždé hlasitý pokřik a pískání, jak jí spatřili ve svém zorném poli nudící se vojáci a dávali tím najevo, jak moc jí obdivují a jak jim pozvedla náladu v ten nudný den.

„No ty seš ale kočička. Čičí, čičí!“ Ozvalo se za ní a ještě několikrát někdo nadšeně písknul. Ona sama si byla svého kroku šelmy na lovu vědoma a určitý čas jí to provokování docela bavilo. Ještě více vypnula prsa a její zadnice se začala s rozkoší nakrucovat do rytmu kroků. Prostě ženská k pohledání.

„Paninko, co si takhle párkrát šoupnout? Nechtěla byste?“ Vykřikl sem tam nějaký ten drzejší voják a ona v té chvíli dělala, že neslyší. Přesto jim, dychticím mladíkům ještě zůstávala dlouho v paměti a její pozadí pomáhalo kdejakému vojákovu k slastnému spánku.

Toho dne ovšem bylo všechno jinak. Jakmile vystoupila z autobusu, byla už dopředu pěkně otrávená a napružená a dokonce se vzdala i své chůze královny Nilu a pomalu se vlekla k velké šedé budově.

„Celý den v práci a ty lidi.“ Myslela si se zlostí.

„Bože, jak já je nenávidím. Ty jejich starosti. Všichni si tu vylévají srdce, jako by mě to mělo zrovna zajímat. Taková proklatá nuda. Ty ulepené a ufnukané děti co sem ty ženské pořád s sebou vodí. Jen křičí, do všeho sahají upatlanýma rukama a otravují a otravují. Všiví parchanti. Tečou jim nudle a ty jejich mámy se neobtěžují jim je ani utřít.“ Ani si není vědoma toho, že se jí křiví tvář do úšklebku plného odporu ke všemu mateřskému a lidskému. K večeru se stejně otráveně a pomalu se loudá domů, kde jí také nic zajímavého nečeká. Pak si vzpomene a její krok se rázem změní. Má přeci svojí útěchu. Cítí její tíhu v tašce, kterou nese. Ještě chvíli a podá se jí celá. To bude ale slast, už cítí, jak jí chladná tekutina protéká mezi zuby a jemně skřípe. Přidá do kroku tak, že skoro běží. Vidí už jejich dům i zahrádku. Kdysi na té skalce pracovala a ona se jí odměnila tím, že byla krásná a upravená.

„Stejně jako já,“ myslí si a znovu se ušklíbne. Teď na ní kašle, už jí nezajímá jestli je nebo není zarostlá houževnatou travou.

„A já zase nezajímám manžela, tak je to.“ Vrčí s opovržlivým výrazem ve své hezké tváři.

„Manžel.“ Řekne sama k sobě: „Ten všivák, občas poseká trávu a to je tak asi všechno.“ Jí Alici už nezajímá nic a říká si ze zlobou že jí také nic nepřekvapí.

„Je mi čtyřicet pět a co jsem si v životě užila? Nic. Vůbec nic. Otvírá vrátka a vchází do zahrady. Dotěrná sousedka na ní právě zavolala: „Dobrý den paní doktorová.“ Jen kývne hlavou. Tahle baba, pořád jí jen sleduje. Odporná vlastnost. Co z toho má? To se tak moc nudí?

„Co když budu také taková až ještě zestárnu? To mě potěš Pánbůh,“ říká si pro sebe.

„Budu šmejdit po kdejakém drbu, budu zlomyslná a plná zášti a budu se radovat jen z cizího neštěstí?“ Přemýšlí a pak vše náhle odmávne.

„Kašlu na to.“ Říká se pak lhostejně.

„Alice. Je to ale zvláštní jméno, Alice. Kde jsem k němu vlastně přišla? Jmenuji se přeci Alena? Aha, už si vzpomínám, v mém prvním zaměstnání, v knihovně. Byly tam už dvě Aleny, tak mě začaly říkat Alice, aby se to nepletlo. A pak jsem to sama vyžadovala. Alena bylo moc obyčejné.“ Kývne sama sobě na souhlas. Vchází do domu a otvírá okno. Je tam cítit pach nevětraného obydlí, ale to jí nevadí. Je spousta věcí, které jí už nevadí. Třeba jak vypadá. Alespoň někdy je jí to jedno. Když má u sebe svojí utěšitelku, pak je jí jedno úplně všechno. Tašku položí v kuchyni na zem a vyndá z ní jen láhev. Ještě okamžik a bude šťastná.

„K sakru!“ Vykřikne otráveně. Zrovna jí se to musí stát. Láhev nejde otevřít. Uzávěr se začal protáčet. Ta zatracená flaška, chce jí snad i ona zkoušet? Vztekle točí uzávěrem a pak jde i s lahví do předsíně a vyndává z šuplíku kleště. Zuřivě a nedočkavě odtrhává tu věc a jakmile povolí, okamžitě se napije. Vodka je teplá, ale to je jí jedno. Z prstu teče krev, ani si nevšimla, že se řízla o ostrý okraj. Vejde na záchod a utrhne kus toaletního papíru a tím si prst obtočí. Sedne si ke konferenčnímu stolu a pije teď plnými doušky. Otevřeným oknem sem proudí teplý podzimní vzduch. Alkohol začíná působit a žíla na spánku jí nabíhá. Cítí ten alkoholový tep až v hlavě. Odchází do poschodí do koupelny a dlouze se dívá do zrcadla na svůj obličej. Chvilí je rozplizlý, ale nakonec se její oči treťí a ona zpozoruje svá pokleslá víčka, vrásky a skelné oči: „Jsi odporná, tím svým chlastem jsi odporná,“ řekne sama sobě nahlas. „Kde je tvůj smysl pro krásu?“ Ještě dodá svému obrazu v zrcadle, ale ten mlčí a neodpovídá.

„Všivej život! Stojí za hovno! Ušklíbne se na sebe a opět se vrátí do obývacího pokoje a pouští si hlasitě hudbu. Ozve se sladká melodie. Něco jí to připomíná a jejímu tělu se vrací pocit štěstí a ona začne tancovat tak jako tancovala když byla mladá holka. Ještě jeden rychlý taneček a je celá zadýchaná a hlava se jí točí. Sedá si do hlubin křesla a cítí, jak se jí zmocňuje

smutek a současně dostává podivný strach. Popadne láhev a zhluboka se napije. Chvíli sedí a kouká na záclony, které se vlní v jemném větru.

„Co mám dělat, co jen budu dělat? Pij!“ Říká jí nějaký vnitřní hlas a ona ho poslechne. Pak koukne úzkostně na hodiny a znovu promluví sama k sobě.

„Ještě máš čas. Pij, co bys vlastně dělala jinýho.“ Pak k ní promluví podvědomí.

„Mohla by ses třeba kurvit, možná je to zábavný když to dělá tolik ženskejch.“ Najednou uslyší známý zvuk u branky, rychle vyskočí jako splašený zajíc a běží do ložnice. Otevře skříň a láhev ukryje mezi šaty kde jí nikdo nebude hledat. Vběhne do koupelny a uhladí si vlasy a lízne si zubní pasty. Dcera, která právě vchází do kuchyně jí zastihne, jak vyndává z tašky housky a balíček salámu.

„No mami, co děláš doma? Máš přeci být na třídní schůzce? Víš, že jsi mi slíbila, že tam tentokrát půjdeš!“ Ozve se vyčítavým a současně kuňkavým hlasem dcera.

„A jak to vypadáš, je ti něco? Jsi taková rudá?“

„Ne, nic mi nejni, co pořád máte všichni? Na tu schůzku jsem zkrátka zapomněla. To se může stát každému, ne?“

„Ale já jsem ti to včera připomínala.“ Zní znovu vyčítavý hlas dcery: „Na tebe mami není vůbec spolehnutí, jsi jako mimo. Příště řeknu tátovi. Snad si na mě udělá čas on!“ Alice zpozorní a pak vyštěkne: „Kdo, táta jo?“ Vykřikne prudce a začne se skoro hrubě smát: „Tak ten určitě. Vidiš ho někde tady? Já tedy ne,“ zasměje se znovu opovržlivě do dceřina obličej. Ta se na ní chvíli dívá a pak jen sklopí oči.

„Tak já se jdu učit, mami,“ Odchází do svého pokoje a její matka vidí že se její tělo otřásá pláčem. Alice se vzchopí: „Anno, Andulo!“ Zavolá směrem k ní nahoru: „Já tam na tu schůzku půjdu, ještě to snad stihnu.“

„Jak chceš mami,“ ozve se lhostejný hlas a pak klepnutí dveří dceřina pokoje. Alice se začne chvatně oblékat. Šaty, nějaké lehké, je tam přece jenom pořád teplo a pak skoro nechtíc nahmatá láhev skrytou mezi oblečením. Rychle si ještě pořádně loknout. S sebou si vezme do kabelky jen svojí placatici. Náhle se zamyslí. Jak je to vlastně dlouho co takhle pije? Kdy začala nosit ty svoje lahvičky v tašce? No, není to tak dlouho. Nejdřív jí stačila malá lahvička od léků, pak větší sklenička na uzávěr a teď už nosí placatici. Jako pravý opilec.

„Jsem ožralka, ano jsem užralá kráva. Přesně to jsem!“ Sama nad sebou si odfrkne. Podívá se do zrcadla. Skoro se lekla svého obličej. Je celý napuchlý a červený, okolo nosu má hluboké vrásky a oči, bože jsou červené jako u pravého alkoholika. Takhle tam jít nemůže, zkrátka nemůže. Rychle se nutí k přemýšlení. Pak jí napadne spásné řešení. Vezme si černé brýle.

„Ano, hned je to lepší,“ řekne sama sobě spokojeně.

„A rychle ještě něco! Musím se ještě napít.“ Opět běží do ložnice, její boty ostře dupají do schodů a ona si dává posledního loka. Otisk červené rtěnky zůstane na láhvi. Je už jen z poloviny plná. Alice znejistí.

„Musím s tím vydržet do zítřka, musím se trochu krotit, ta třídní schůzka, ta pitomá třídní schůzka, to je tedy pěkná otrava. S tou sem nepočítala. Vůbec si nevzpomínám, že mi něco holka včera říkala. Začínám mít asi okna. No to jsem sama zvědavá, za jak dlouho na to Karel přijde. Ta třídní učitelka, ta nadutá krůta, bože jak mě sere ale nemůžu jí do toho jejího blbého ksichtu říct ani slovo.“ Pak si vzpomene na svého muže a dostane znovu strach.

„Je přeci doktor, co když už něco tuší? Ne, určitě nic netuší.“ Poslední dobou se na ní skoro nedívá.

„Třeba jsem mu odporná.“ Myslí si ale to už mlčky vstupuje do školních vrat, pak se zastaví a přemýšlí. Jen si matně vzpomene, jak jsou právě manželovi opilci odporní. Kolikrát to před ní už říkal. Vždycky, když měli návštěvu a někdo víc pil, tak ho hned po odchodu zkritizoval.

„A teď mu pije vlastní manželka.“ Říká si polohlasně a trochu pobaveně Alice. Podívá se na své ruce. Třesou se. Né zas tak moc, ale třesou. Než vstoupí do třídy, kradmo se rozhlédne.

„Ne, nikdo tady není,“ ujistí se. Vzduch je čistý. Chodba je prázdná. Rychle otevře kabelku a lokne si. Na lahvičce zůstává známý otisk jejích rtů. Pak vezme za kliku a vejde do třídy. Nasadí svůj suverénní obličej a sedne si na místo, které je právě volné a ani se neomluví za svůj pozdní příchod.

Profesorka se podívá podmračeně směrem k ní, nadechne se, ale pak nic neřekne a pokračuje jako by se nic nestalo.

Začalo se řešit téma maturit. Alice se vrtěla neklidně na židli a dívala se do prázdna. Neposlouchala, to ostatně dělala často.

„A jaký je váš názor, paní Krátká?“ Zeptala se náhle profesorka a tvářila se přitom potměšile. Alice se lekla a prudce sebou trhla. Věděla, že naposledy co poslouchala, mluvili o maturitním plese. Tak tedy na tohle téma navázala. Profesorka se na ní chvíli nechápavě dívala a pak jí přerušila.

„Mluvíme právě o maturitních předmětech, paní Krátká. Patrně jste nás neposlouchala dost pozorně. Nebo to nepovažujete za důležité, aby vám to stálo za chvílku pozornosti?“ Alice se zakoktala a pak přestala mluvit úplně.

„Důra jedna, svině zatracená, dostat jí tak do svých rukou! Myslí si, že do školy chodím snad já, aby mě mohla takhle komandovat?“ Vztekala se Alice. Třídní schůzka skončila a všichni začali vstávat a urychleně odcházet. Alice popadla věci a vratkým krokem mířila ke dveřím. Ani si nevšimla, že jí profesorka zamyšleně pozoruje a pak si sama sobě říká: „Tahle ženská pije jako můj bejvalej, na to já mám čich, chudák její holka, chudák Anna.“ Alice zamířila domů. Byla pěkně vzteklá na profesorku a jak šla skrz sídliště, popadla jí neovladatelná touha po alkoholu.

„Musím se napít!“ Zabručela a pak labužnický zamlaskala. Zastavila se, nikoho neviděla a tak vyndala svojí lahvičku a zhluboka si několikrát lokla.

Najednou se vynořil přímo před ní muž, venčící psa. Zakuckala se a nakonec rozkašlala. Z hrůzou zjistila, že je to jejich soused a překvapeně přihlíží jejímu chování.

„Mám strašnou žízeň, musela jsem se trochu napít vody, minerální vody víte?“ Slyšela svůj vlastní nepřesvědčivý hlas jak vysvětluje udivenému muži své počínání. Nic nechápal, jen se na ní díval, pak pokynul hlavou a odcházel. Ještě jednou se otočil, když volal na psa a viděl postavu, jak pomalu vrávorá zvolna k domovu. Nevěřicně zakroutil hlavou a sám sobě si slíbil, že tohle nesmí říct manželce.

„Tak to by bylo něco. Za jediný den by to vědělo celé sídliště a všichni lidé ve vilkách. A co by řekl pan doktor, až by se to dověděl.“ To nechtěl ani domyslet. Mezitím Alice došla domů, otevřela dveře a uslyšela hlasitý hovor syna a dcery. Dcera právě říkala Tomášovi: „Fakt ti je nějaká divná. Vůbec nic jí nezajímá. Dneska ráno si ani nevšimla, co mám na sobě a víš, jak by na mě jindy vyjela.“

„Třeba je v tom, jak se to říká, no v přechodu. To se prej ženský měnějí.“ „Myslíš, já ti nevím, mě spíš připadalo, jako by někdy byla opilá. Tak ti nějak divně chodí.“ Mínla dcera.

„Co blázníš, naše máma a opilá? Ty jsi fakt cvok. Jak tě tohle mohlo napadnout? Taková blbost. Určitě má to klimakterium, nebo jak se to jmenuje a ty hned opilá. Víš, jak naše máma alkohol nenávidí. Vždyť nikdy nepila. Ne, to se určitě pleteš.“ Najednou uviděl Alici, jak se na něj dívá. Tomáš se zakoktal uprostřed věty a zčervenal, ale dcera pohodila vzdorně dlouhými vlasy.

„Ahoj mami,“ řekli oba najednou: „Co je k jídlu?“ Alice si je ještě jednou zkoumavě prohlédla a pak se zeptala a dávala si dobrý pozor aby její hlas zněl lhlstejně.

„O čem jste se bavili? Mám dojem, že tu padlo moje jméno.“ Dodala podmračeně.

„Ale o ničem,“ lhal Tomáš a znovu zčervenal.

„Máte tam pizzu, můžete si jí udělat v mikrovlnce,“ Oznámila pak a odvrátila svou tvář.

„Jsem trochu unavená, vykoupu se a půjdu si lehnout,“ řekla vlažně.

„Mami počkej a co bylo na schůzce?“ Zastavila jí Anna zvědavě.

„Ale... Vlastně nic. Všichni mluvili hlavně o maturitním plese, šatech a tak, víš?“ Brebtala Alice nepřítomně a zakoktávala se.

„Ale mami vzpamatuj se, mělo se hlavně mluvit o maturitních předmětech. Co říkali o tom?“ Alice byla bezradná.

„No, že se musíte hodně učit a tak, však to znáš.“

„Ale mami proboha, že ty jsi neposlouchala, nebo co je to s tebou? Na co si tam vlastně tedy šla, vždyť ty vůbec nic nevíš? Já mám maturovat a ty se o nic nezajímáš,“ pozvedla hlas dcera. Teď se Alice naštvála. Její tvář zrudla a nadula se. Pak přímo do dceřina obličeje zaječela: „Správně, máš ty